

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 18 lipca 2007 r. w sprawie T-189/02 Ente per le Ville vesuviane przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 28 września 2007 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-445/07 P)

(2007/C 297/40)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. Flynn, wspierany przez A. Dal Ferro, avvocato)

Druga strona postępowania: Ente per le Ville vesuviane

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 18 lipca 2007 r. w sprawie T-189/02 w części, w której stwierdza dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Ente per le Ville vesuviane;
- Stwierdzenie niedopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Ente per le Ville vesuviane przeciwko decyzji Komisji z dnia 13 marca 2002 r. D (2002) 810111;
- Obciążenie Ente per le Ville vesuviane kosztami niniejszego postępowania i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że jej odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji jest dopuszczalne, ponieważ — chociaż wygrała w pierwszej instancji co do istoty — przegrała ona w odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez nią przeciwko Ente per le Ville vesuviane.

Zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok jest wadliwy z powodu naruszenia prawa wspólnotowego w części, w której stwierdził dopuszczalność skargi wniesionej przez Ente per le Ville vesuviane, uznając bezpośrednie oddziaływanie na ten podmiot w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Zgodnie z obowiązującym orzecznictwem wspólnotowym w przypadku takim jak niniejszy — w którym chodzi o działanie skierowane wobec państwa członkowskiego, w którego uznaniu pozostaje zastosowanie skutków tego orzecznictwa w odniesieniu do skarżącego — niezależnie od faktu, że jest on „beneficjentem” funduszy wspólnotowych, nie można uznać, że wspomniana decyzja dotyczy skarżącego bezpośrednio.

Skarga wniesiona w dniu 1 października 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-447/07)

(2007/C 297/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Rozet i L. Pignataro-Nolin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez ustanowienie w swoim prawodawstwie wymogu obywatelstwa włoskiego dla pełnienia funkcji kapitana i starszego oficera (zastępcy kapitana) na wszystkich statkach pływających pod włoską banderą Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 39 WE;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że uregulowania włoskie uzależniające wykonywanie obowiązków kapitana i zastępcy kapitana na wszystkich statkach pływających pod włoską banderą od spełnienia wymogu posiadania obywatelstwa włoskiego są niezgodne z art. 39 WE, który wyraża zasadę swobody przepływu pracowników, w wykładni nadanej mu przez Trybunał.

Trybunał wyraził swój sposób interpretacji art. 39 WE w dwóch wyrokach z dnia 30 września 2003 r. w sprawach dotyczących, odpowiednio, stanowisk kapitana i zastępcy kapitana statków handlowych pływających pod banderą hiszpańską (sprawa C-405/01) i stanowiska kapitana statków przeznaczonych do „małej nawigacji” (Kleine Seeschiffahrt) — w tym konkretnym przypadku chodziło o statki rybackie dokonujące niewielkich połowów morskich (sprawa C-47/02).

Komisja zauważa, że w ramach niniejszego postępowania władze włoskie nie przedstawiły innych argumentów niż przedstawione przez nie w swoim czasie w sprawie C-405/01, w której Republika Włoska interweniowała. Argumenty te były podtrzymywane przez władze francuskie w sprawie C-47/02 i zostały przez Trybunał oddalone w wydanych przezeń wyrokach z dnia 30 września 2003 r.

Komisja ogranicza się do stwierdzenia, że w odpowiedzi na uzasadnioną opinię z dnia 22 maja 2007 r. władze włoskie nie kwestionują faktu wystąpienia uchybienia. Wskazują one na intencję rezygnacji z uzależnienia dostępu do stanowisk kapitana i starszego oficera (zastępcy kapitana) od spełnienia wymogu posiadania obywatelstwa włoskiego, zobowiązując się poinformować Komisję o ewentualnym wyniku konsultacji między zainteresowanymi ministerstwami.

Komisja nie otrzymała żadnych informacji na temat kalendarza zmian uregulowań włoskich. W konsekwencji twierdzi ona, że uregulowania włoskie uzależniające wykonywanie obowiązków kapitana i zastępcy kapitana na wszystkich statkach pływających pod włoską banderą od spełnienia wymogu posiadania obywatelstwa włoskiego są niezgodne z art. 39 WE, który wyraża zasadę swobody przepływu pracowników, w wykładni nadanej mu przez Trybunał.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 3 października 2007 r. — Roche SpA przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

(Sprawa C-450/07)

(2007/C 297/42)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Roche SpA

Strona pozwana: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

Pytania prejudycjalne

1) W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3, które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewidując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wniosek tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek,

którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim. Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone. Należy rozstrzygnąć kwestie, czy przepis ten w części, która odnosi się do „[ewentualnych obniżek cen]”, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz ogólnego środka w postaci zamrożenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

- 2) czy art. 4 ust. 1, w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmiennych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku lat (od 2002 r. do 2010 r.);
- 3) czy w rozumieniu wspomnianego art. 4, interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — można uznać, że przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków jest zgodne z prawem wspólnotowym (pytanie obejmuje obydwa przypadki);
- 4) czy wymogi dotyczące przestrzegania progów wydatków na produkty lecznicze, które każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, powinny być szczególnie związane z samymi wydatkami na produkty lecznicze czy też państwo członkowskie jest uprawnione do uwzględnienia również danych dotyczących innych wydatków związanych ze zdrowiem;
- 5) czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmowę uzasadnić.